

Parohia Mărtisor

Foaie de duminică

Anul VI nr. 7 (265)

12 Februarie 2017

Duminica a 34-a după Rusalii
(a Fiului Risipitor)

www.parohiamartisor.ro

2017 - Anul omagial al sfințelor icoane și al iconarilor

"Și a zis: **Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea.** Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foame mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii. Și dorea să-și sature pântecul din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, **venindu-și în sine,** a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! **Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi.** Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și la sărutat. Și i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând, să **ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.** Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină... și a întreat be înseamnă acestea...: Fratele tău a venit, și **tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos.** Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: ...Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: **Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.**" (Luca. 15. 11-32)

Pericopa evanghelică a Fiului risipitor atrage atenția, pe de o parte, asupra înstrăinării de Dumnezeu, a risipirii de către oameni a darurilor primite de la Dumnezeu, iar pe de altă parte, asupra aducerii aminte și a reîntoarcerii cu credință la Părintele Ceresc, primind din partea Acestuia reșezarea în demnitatea de fii ai Săi iubiți.

Pocăința și reîntoarcerea, atât de necesare pentru reșezarea noastră în demnitatea pierdută de fii ai lui Dumnezeu, ne sunt oferite și îmbiate de către Biserică în Sfânta Taină a Spovedaniei. Pentru a dobândi însă iertarea, este necesară din partea noastră schimbarea minții, adică a modului de gândire și de viețuire. Această schimbare a minții nu este altceva decât o modificare pozitivă în structura intimă a existenței noastre. Acesta este sensul unei pocăințe sincere și numai o astfel de pocăință ne poate prilejui iertarea.

Perioada liturgică a Triodului, pe care tocmai am început-o cu o duminică în urmă, are ca tematică centrală a slujbelor ce o alcătuiesc tocmai **pocăința, adică calea întoarcerii noastre la Dumnezeu.** Întreaga perioadă liturgică a Triodului caută să ne prilejuiască nouă, creștinilor, această stare a pocăinței, care ne poate reșeza în demnitatea pierdută de fii ai lui Dumnezeu.

Sinaxarul Duminicii Fiului risipitor vine să ne lămurească și mai bine asupra sensului așezării acestei teme a căinței înaintea începutului propriu-zis al perioadei Postului Mare. Din conținutul textului Sinaxarului rezultă că **această duminică a fost așezată de către Sfinții Părinți pentru ca păcătoșii să nu cadă în deznădejde, văzând starea lor căzută, ci să dobândească curaj, îndemnându-i să facă pocăința fiului risipitor.** În acest sens, Condacul Duminicii arată: "De la părintească slava Sa, depărtându-mă neînțelepțește, în răutăți am risipit bogăția ce mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatei aduc Ție: Greșit-am înaintea Ta, Părinte îndurate. Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă fă ca unul din slujitorii Tăi" (Condacul, Triod).

O particularitate a slujbei acestei duminici o reprezintă cântarea la slujba Utreniei a nostalgicului Psalm 136: "La râul Babilonului, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion... Cum să cântăm cântarea Domnului în pământ străin?" Acesta este de fapt psalmul înstrăinării omului de Dumnezeu, care, realizând acest lucru, "devine om din nou: ca unul ce nu poate fi satisfăcut pe deplin niciodată, de nimic din această lume decăzută" (Alexandre Schmemmann, Postul cel Mare).

Rânduiala postirii în săptămâna ce urmează acestei duminici este **una obișnuită**, adică este post în zilele de miercuri și vineri, iar în celelalte zile este dezlegare la toate.

În sâmbăta acestei săptămâni are loc pomenirea generală a celor adormiți, denumită și "sâmbăta moșilor de iarnă", adică a tuturor celor din veac adormiți în dreapta credință ortodoxă.

Atenția acestei săptămâni este canalizată, așadar, mai mult către cele duhovnicești, îndemnându-i pe creștini la înveșmântarea lor în haina pocăinței, pentru un început bun și cu folos al Postului celui Mare.

Lect. Lucian Farcașiu, Sfaturi practice în Biserică: Semnificația săptămânii Fiului risipitor (<http://ziarullumina.ro/>)

"La râul Babilonului, acolo am șezut și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion. În sălcii, în mijlocul lor, am atârnat harpele noastre. Că acolo cei ce ne-au robii pe noi ne-au cerut nouă cântare, zicând: "Cântați-ne nouă din cântările Sionului!"... Cum să cântăm cântarea Domnului în pământ străin?" (Psalm 136)

În aceste cuvinte ale psalmului, noi, creștinii ortodocși, Noul Israel, ne aducem aminte că suntem în exil. Pentru creștini, în general, psalmul semnifică faptul că **suntem străini de această lume, că dorim întoarcerea la adevărata noastră casă, raiul.** Pentru noi, Marele Post este un prilej de înstrăinare dăruit de Mama noastră, Biserică, pentru a ne întări amintirea Sionului de care ne-am îndepărtat atât de mult. **Ne merităm această înstrăinare, și, de altfel, avem nevoie de el datorită păcatelor noastre. Doar prin nevoia înstrăinării, pe care o realizăm prin rugăciune, post, pocăință, tocmai în această perioadă, putem cugeta la Sionul nostru.** Încă mai este timp; **trebuie însă să ne amintim de adevărata noastră casă și să ne plângem păcatele care ne-au înstrăinat de casa noastră. Înstrăinați de Rai, trebuie să devenim înstrăinați de lume, pentru a putea nădăjdui în întoarcerea noastră.**

Părintele Serafim Rose www.doxologia.ro/

